

Democràcia

i joventut

Realment a Espanya l'adveniment de la «democràcia» ha coincidit amb el desbordament d'una joventut que ha desestabilitzat unes normes de comportament social, influïdes per la tradicional família conservadora, la pervivència de la qual remunta a mil·lenis.

Analizant els processos històrics de les societats, observem que qualsevol canvi és influït per un creixement humà imperceptible, fins que arriba a la saturació.

Comparant-ho amb la fisiologia patològica, diríem que més aviat respon a una invasió d'un virus desconegut i desenrotllat exteriorment en el cos social que, pel fet de no parar-hi prou atenció, irromp desordenadament provocant un desconcert fins que les defenses restableixen l'equilibri.

També es podria dir, en canvi, que potser els motius causants d'aquest desbordament juvenil, que fa miques un model social, cal cercar-los en unes normes morals de contenció exagerada i, alhora, una forta repressió ideològica; això voldria dir que els grans no són capaços d'omplir el buit d'una moral de fort context religiós, destruïda pel materialisme; i també que part de la joventut la va suplir amb unes ànsies de desig, com si la vida se'ls esmunyís i l'haguessin d'aprofitar prescindint de tot allò que s'oposava al desig insadollable, producte d'un desgavell de la raó que intenta desconèixer que la conservació de l'individu rau en el seu patrimoni físic i moral.

Per sort, aquest nou producte juvenil no abasta la totalitat, ja que hi ha molt jovent moderat i exemplar, la qualitat del qual excedeix la quantitat. Però sap greu contemplar una certa part dels joves malbaratant la seva salut, i més encara pensar en el seu futur obscur, que ens fa recordar la cínica frase del rei Lluís XIV: «Després de mi, el diluvi».

Com fer comprendre que la joventut no és eterna? Que als egoistes una vellesa sense amor els resulta interminable, incapaçs com són de comprendre que estimar no és desitjar, sinó justament donar allò que hom esperaria, ja que la vida és més sacrifici que guany? Possiblement aquesta qüestió és difícil d'entendre quan s'és jove, ja que el futur no es veu clarament i s'esquiva qualsevol raonament. Pel camí de la vida vas comprènent que la vellesa també té la seva compensació, quan va acompanyada d'una tranquil·litat ben merescuda després d'anys de lluita.

Quin futur espera a la dona si va rodolant impulsada pel desig i acaba per trobar un buit social, abandonada com un objecte inservible? Veure's jove i afalagada per la bellesa juvenívola és cosa que plau, és clar; però s'oblida que la bellesa és fugaç i passa i només allò que és espiritual, allò que brolla de la persona moral, és el que resta i garanteix un futur de pau espiritual alhora que irradia respecte i consideració.

Com fer comprendre a aquesta joventut que aquesta forma de present provoca un futur de repressió? És difícil, per descomptat, fer-ho entendre; l'experiència és un llibre obert, però rarament la persona sap escoltar aquest passat anomenat història que es va repetint generacionalment. Potser perquè els instints són més forts que les normes de convivència que la societat ens fixa.

Avui i sempre ha existit joventut excèntrica. Això no ens ha pas d'escandalitzar, perquè la joventut sent el protagonisme i, mancada encara de personalitat, cerca l'originalitat; de fet, però, acaba pel camí de la imitació, fàcil i atractiu per allò de no ser menys, i molts es donen per satisfets quan han cridat l'atenció. És un xarmpió juvenil del qual pocs s'han deslliurat en el seu petit món d'il·lusió. Una altra cosa és que una part de la joventut es comporti grollerament i amb vocabulari de taverna; aleshores l'originalitat que pretenen és repehent i el tracte es va limitant a grups autodiscriminats, cosa que al seu torn origina aïllament de la

societat per evitar el contagi i això els produeix, a ells, irritabilitat. Llavors, per omplir el seu buit moral, s'afegeixen als clams de protesta demanant drets i culpen la societat de la seva inadaptació, com a producte que són d'un ambient materialitzat.

Quan només s'exigeix i exigeix, quan s'atura el pèndul que regula el mecanisme social, aquest s'espantia i automàticament hi ha qui demana la restauració. A la història hi ha prou exemples de com una societat dissoluta engendra l'absolutisme, que reemplaça així una tirania popular per una altra de més cruel, perquè és la pèrdua de la llibertat. I llavors hauran de reclamar uns drets humans que, quan els tenien, van trepitjar.

Tota la nostra conducta, com les nostres accions, estan vinculades a un medi ambient que ens subordina i ens arrossega, sense que puguem alliberar-nos dels seus efectes, ja que formen part de la humanitat. A vegades, quan ens trobem amb un fracàs ens preguntem per què, i possiblement prové del nostre propi desconeixement. Com podem, doncs, no equivocar-nos quan pretenem traçar un camí per als altres?

Els pares han estat joves i volen transmetre als fills les seves experiències, oblidant que la mentalitat del fill no obeeix cap regla preestablerta. Aquí comença la incomprensió generacional. El pare desitja el millor per al fill, però el fill es pregunta: què és el millor per a mi, si no se'm permet de buscar-ho? Si el camí acaba en fracàs, el fill l'atribuirà al pare i el pare s'excusarà dient que el fill no ha respost. L'error deu ser, de debò, en l'egoisme de tots dos.

Prou sabem que el tema juvenil és inescrutable i dona a infinitat d'opinions i a pàgines senceres sobre cada punt. Però així i tot, els adults continuen sense comprendre el perquè de la droga, de l'erotisme, etc. Tot és prou reprovable, però em sembla que el que cal és fer una crida a la joventut animant-la, ja que els joves són els protagonistes del demà i del futur del país. Futur que es construeix col·laborant i treballant amb afany. Aquest és el principi que no podem defugir.

Recolzant-se en doctrines, la joventut vol millorar el seu estatut social i culpa la generació anterior de conformisme i acomodació. Però es permet la injustícia social, que obeeix un procés selectiu provinent de les diferències del saber, que provoquen en l'individu conductes positives o negatives. Això és el que s'ignora o es pretén ignorar, forçant la inestabilitat política. Tota violència, sigui del color que sigui, provoca forçosament al seu torn unes mesures repressives.

És impossible edificar un món millor sense dedicació, generalment acompanyada de sacrifici. Això és el que ha creat pobles forts i respectats, ja que, com deia un filòsof, ser un poble d'homes és «poder avui continuar en l'ahir sense per això deixar de viure per al futur, poder existir en el veritable present, ja que el present és tan sols la presència del passat i de l'esdevenidor, el lloc on pretèrit i futur efectivament existeixen».

JULIA ALMONACID

FORN DE PA

PASTISSERIA

Sant Antoni

El Rieral

Telèfon 844 81 80

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA